

Nyt olen tanssinut elämäni tärkeimmät tanssit.

Kaikki on täytetty.

Elämäntyöni on tehty.

"Suomen viimeinen VILLI JA VAPAA" on kirjoitettu ja julkaistu.

Nyt saatte ampua minut.

Ohoh! Olen vieläkin hengissä!

Miten se Richard Bach sanoikaan kirjassaan: "Illuusio"?

"Tämä on koe, jonka avulla saat selville, oletko saattanut päätökseen tehtäväsi maan päällä:

Jos vielä olet elossa, tehtäväsi jatkuu!"

Niinkö se menikin?

Minä kun luulin, että enää millään ei ole mitään väliä.

Pitääkö vieläkin tehdä jotain? Eikö se jo riittänyt?

Ai jaa! Sekö on tilattu jo seitsemään paikkaan tuo "**Poromiehen TTK**

– **tanssii teurastajan kanssa**"? Siis mitä!?! Tohtorinväitösjuhlaankin!!!

Nyt olen tanssinut elämäni tärkeimmät tanssit. Haave?!?! Se oli kauan mielessäni. Ensin hahmottomana mustana aukkona. Tiesin, että sieltä löytyy jotain. Se hautui. Se pakotti valvomaan lukemattomia öitä kuunnellen aivotointani hurraamista – siis ei hurraa-huutoja, vaan hurinaa, kun aivoni raksuttivat ja mieli pyöritteli haavettani olevaiseen muotoon.

Sitten se tapahtui. Muutaman kerran matkani varrella kyselin itseltäni, että miksi minä olen tätä tekemässä – olenhan ensimmäisen kerran jo 16-vuotiaana vannonut, että jos tämän ison projektin saan hoidettua ja kunnialla järjestettyä (kuten Pinkkipicnicin...), en koskaan elämässäni enää tee mitään suurisuuntaista. Ymmärsin, että vaikka 38 vuotta elämässäni olin hokenut monta kertaa itselleni tätä samaa, olin jälleen järjestämässä jotain käsittämättömän suurisuuntaista speksaattoria, joka vaati niin monen palapelin palasen osumista oikeaan kohtaan ja niin monen ihmisen yhteistyön tulosta. Ymmärsin myös sen, että nyt ei ole aika kysellä itseltäni miksi-kysymyksiä. Nyt pitää vain toteuttaa tämä haave, suunnitelma, se näky, joka oli silmiäni eteen pikkuhiljaa muotoutumassa. Kysele miksi, vasta, kun juttu on ohi.

Minä menin vain sitä kohti, minkä öinen piilomieleni oli minulle näyttänyt ja mikä joka yö hahmottui hiukkasen tarkemmaksi suunnitelmaksi.

Me teimme sen! Palapeli rakentui täydelliseksi. Miljoonat kiitokseni poromies-tanssija Vesa Ylinampalle, tankotanssija Mikaela Sauvalle, juontaja Leena Kossilalle ja Eeva-Maria Maijalalle, Lapin laulavalle poromiehele, Eero Maggalle sekä juhlat you-tubeen kuvanneille Joel Hakalalle ja Jouko Kössille - linkit osoitteessa www.lehvon.fi.

Sain juhla elämäni tärkeimmän työn valmistumista tanssien niin Helsingin pääkirjasto Oodissa kuin Rovaniemen pääkirjastossakin. Oodiin saapui 70 ihmistä, Rovaniemellekin kolmisenkymmentä. Voin kertoa, että tuntuu ihan pikkuisen erilaiselta tanssia ja puhua seitsemänkymmenen hengen yleisön edessä kuin kirjastoesiintymistemme kiertueella pikkuruisen lappilaisen kunnan pikkiriikkisessä kirjastossa, jossa yleisönä istuu kirjastonhoitajan lisäksi yksi eläkkeelle jäänyt kirjastonhoitaja...

Olen kiitollinen teistä jokaiselle, joka saapui Elämäni Suureen Juhlaan. Te annoitte minulle mahdollisuuden juhlistaa hetkeäni huikeitten tunteitten vallassa.

”Hän oli tehnyt valinnan, mutta muiden ansiosta hän oli päässyt tänne asti”, kirjoittaa Nora Roberts päähenkilöstään ”Toinen koitos” –nimisessä kirjassaan.

Osui ja upposi. Juuri niin minullekin on tapahtunut. Jokainen teistä, joka on joskus harrastanut suunnistusta, tietää, että iltarasteilla voi valita sen kahden kilometrin helpon radan tai seitsemän kilometrin vaativan harjoituksen. Kilpailuissa voi osallistua pääsarjaan tai ikäkausisarjaan. Voi valita Tunturisuunnistuksen yksinäisten naisten pääsarjan yli kuudentoista kilometrin haasteet tai kuntosarjan kymppin. Voi juosta Venloissa päivällä vitosen tai sitten Jukolan viestin ankkuriosuuden (16,5 km, 36 rastia) tai kahdentoista kilometrin otsalamppuosuuden. Myös matkan varrella voi tehdä valintoja reitinvalinnan suhteen – pitkä kierto helppoja polkuja pitkin tai suoraan suunnalla ison mäen yli.

Olen toki tehnyt elämässäni monia vaikeita valintoja: olen valinnut jo seitsemän kertaa Jukolan yli kuusitoistakilometrisen ankkuriosuuden ja viisi kertaa yöllisen otsalamppuosuuden, olen valinnut lapsuusunelmani toteutumisen alkukantaisesta metsämökkielämästä ja poroelinkeinosta, olen valinnut paljastaa kirjoissani omat tunteeni ja nöyryytyksen kokemukseni, jotta maailma voisi muuttua paremmaksi.

Olen ihan itse tehnyt valinnan siitäkin, että riskeeraa kaikkeni – niin elinkeinoni kuin henkenikin – kirjoittaessani kirjan ”Suomen viimeinen VILLI JA VAPAA”, jonka tavoite on

Työsuojelurahaston tietokirjastipendin myöntämisperustein se, että Suomeen saataisiin lakimuutos niin, että suomalainen poronliha tuotettaisiin jatkossa sellaisissa olosuhteissa, joissa työturvallisuuslaki on voimassa ja poroja teurastavat ammattilaiset pääsisivät työsuojelun piiriin.

Olin voinut tehdä elämässäni huomattavasti helpompia reitinvalintoja, ammatinvalintoja, kilpailumatkavalintoja ja elämäntapavalintoja. Kun olimme vuonna 1985 voittaneet erävaelluksen Suomenmestaruuden Entzyn kanssa, hän tuumasi yhteisille ystävillemme aika lailla osuvasti: ”Jos asiat voi tehdä monimutkaisesti, Riitta ei tee niitä yksinkertaisesti!”

Olen tehnyt ihan itse monia vaikeita valintoja elämässäni, mutta jotta olen voinut päästä näin pitkälle - jotta olen kyennyt toteuttamaan niin monia niin suuria unelmiani – se on tapahtunut hyvin suuressa määrin muiden ansiosta.

”Jos kuljet helvetissä, älä ainakaan pysähdy”, kerrotaan Winston Churchillin sanoneen toisen maailmansodan aikana. Olen kulkenut elämässäni niin monen helvetin läpi, että jos olisin pysähtynyt niihin, olisin menehtynyt – ja yhdestäkään niistä en olisi päässyt yksin pois, vaan olen tarvinnut jokaista Eläväksi Enkeliksi kutsumaani ihmistä, joka on auttanut minua nousemaan ylös niistä kuiluista ja montuista, joihin olen joutunut.

Muiden ansiosta olen päässyt niin pitkälle, että pystyin tanssimaan 57-vuotiaana buggi-balettia Oodin estradilla elämäni pääteoksen valmistuttua. Sain kokea elämäni suuruuden hetket Helsingin ja Rovaniemen pääkirjastoissa. Vaikka olen valintani tehnyt ihan itse, olen tarvinnut teistä jokaisen, jotta olen päässyt elämässäni tänne asti – näin totaaliseen ja täydelliseen onnellisuuteen ja kaiken täyttymykseen asti.

Siksi myös kiitokseni ovat niin syvät ja suuret teistä jokaiselle, joka oli jakamassa elämäni tärkeät hetket kirjanjulkaisujuhlassani paikan päällä tai oli hengessä mukana.

Kiitos, kiitos, kiitos!!!

28.12.2023 Kuusamossa Riitta Lehvonen

